

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS



Vær god mod Dyr!

NR. 6 * AUGUST 1945 * AARGANG 28



gel paa de først senere opfundne videnskabelige Instrumenter ikke muligt at inddеле Himlen i Smaastykker og tælle Stjernerne indenfor hvert enkelt af disse.

Saa langt tilbage, Menneskehedens Historie gaar, har man kunnet konstatere, at Himmellegerne og deres Bevægelser paa Himlen er blevet betragtet som noget højt interessant, der har haft en dragende Indflydelse paa Menneskesindet. I meget gamle Tider havde man en saadan Ærefrygt for Himmellegerne, at man f. Eks. mange Steder tilbad Sol og Maane som Afguder, og tænk ogsaa, hvilken Sensation og Panik en Solformørkelse, en Maaneformørkelse, for ikke at tale om Tilsynekomsten af en Komet, afstedkom. Det var jo rigtig Begivenheder, som Medicinmænd, Troldmænd og Præster, der som oftest var lidt klogere end andre Mennesker, forstod at udnytte tilfulde, og den store uvidende Hob lod sig villigt rive med, naar det gjaldt om at begynde en Krig, afsætte en Konge ell. lign., naar Præsterne ved Hjælp af „Tegn i Sol og Maane“ beviste, at man havde højere Magter paa sin Side til Foretagendet. Disse Vismænds System med Himlens Fænomener førte imidlertid gennem Tiderne med sig, at man kom ind paa rent praktisk at tage fat paa Udforskning af Stjerneverdenen. Men undervejs kom man paa Afveje, nemlig Stjernetydningen, Astrologien, hvor man mente at kunne læse i Stjernernes indbyrdes Stilling, hvordan det vilde gaa det enkelte Menneske i Livet, om han vilde blive rig, lykkeligt gift, faa mange Børn, dø en voldsom Død etc. etc. Det er jo ganske klart, at dette selvfølgelig ikke har det mindste med Videnskab at gøre, og at de Resultater, man kom til, var grebet ud af Luften. Saa mærkeligt det end lyder, har denne Overtro imidlertid vist sig at være særdeles sejglivet, endog saa meget, at den trives godt den Dag i Dag. Rundt om i Rullestuer, Baglokaler til Grøntforretninger o. lign. sidder der „Spaakoner“, som — for god Betaling — menes at studere Stjernernes Stilling i Forhold til Kundens Fødselsdato og derefter straks kan fortælle, om Ens Tilkommende er lys- eller mørkhaaret, eller om man faar en god Karakter til Eksamen! Ja, det lyder jo næsten utroligt, at sligt kan gaa i Svang i vore oplyste Tider, men at Spaakonerne har let ved at finde aabne, ukritiske Ører for deres saakaldte Forudsigelser, er ganske sikkert. Selv i et saa sagligt og fornemt Dagblad som „Børsen“ ser man nu og da Annoncer fra Astrologer, der lover at forudsige Folks Fremtid, og det maa jo aabenbart kunne betale sig at avertere, ellers gjorde de det vel ikke? Men for Mennesker, der tænker sig rigtigt om, og som er klare over, at Stjernernes og Planeternes Bevægelser er bundne af ganske bestemte Naturlove, virker det jo næsten latterligt, at nogen kan tro, at man deri skulde kunne se noget som helst om, hvordan den unge Mand, der om nogle Aar sætter Forlovelsesringen paa den lille Frøken Petersens Finger, skal se ud! Men, som I ved, den sidste (lad os kalde det) Taabe er ikke født endnu.



at lære at spille Violin, selv om kun faa af os opnaar at komme paa Højde med Fritz Kreisler!

Som allerede nævnt, kom man jævnsides med Astrologien allerede tidligt ind paa at prøve at finde ud af, hvad det egentlig var, der foregik paa Himlen. Dette var imidlertid ikke saa helt ligetil, thi dels var man stærkt hæmmet af Overtro, man risikerede at blive halshugget, hvis man kom med Paastande om, at Jorden var rund ell. lign., og dels var det en næsten uoverstigelig Hindring, at de Genstande, der skulde undersøges, befandt sig saa uendelig langt borte. Der maatte da ogsaa mange Aarhundreders, ja Aartusinders Hjernearbejde til, før man naaede til at faa bragt Orden og Lovmæssighed ind i Stjernernes tilsyneladende Virvar og at faa anvist vor lille Jord den Stilling i Verdensrummet, der tilkommer den. Selv i vore Dage, hvor de fleste Mennesker dog vokser op med nogenlunde bestemte Forestillinger om Verdensopbygningen, falder det ofte svært at danne sig et Billede deraf, som blot er nogenlunde rigtigt.

Astronomi er nu ogsaa noget vanskeligt noget, ja vel nok den vanskeligste af alle Videnskaber, men det bør dog ikke afskrække os fra at prøve paa at forstaa lidt af Hovedpunkterne. Og selv om vi hverken tænker paa, eller har Evner til, at blive Professorer i Astronomi, med hvad dertil hører af Astrofysik, teoretisk Fysik, højere Matematik, Geologi, Mineralogi, Atomfysik, Kemi og Spektroskopier etc., saa kan vi dog i hvert Fald prøve at løfte en lille Flig af det Tæppe, som dækker for det ukendte. Skulde vi saa end blive nødt til at opgive paa Halvvejen, maa vi dog sande det gamle Ord: „Bedre er en brusten Streng end aldrig at have spændt en Bue“. Og medens vi taler Strenge, saa kan vi dog nok tænke os

at lære at spille Violin, selv om kun faa af os opnaar at komme paa Højde med Fritz Kreisler!

Nu vil en og anden af Læserne nok ryste ærgerligt paa Hovedet og sige: „Aah, Astronomi er jo bare saadan noget tort og højvidenskabeligt noget med matematiske Formler, som nogle langskæggede, gamle Mænd sidder og studerer, medens ordentlige Mennesker sover. Det har jo ikke nogen som helst Betydning for mig.“ — Og intet er mere forkert, thi Astronomernes Arbejde har den allerstørste Interesse for og Indflydelse paa os alle sammen, — vi tænker blot ikke altid paa det. Lad os nævne nogle enkelte Omraader, hvor vi er aldeles afhængige af Astronomiens Arbejdsresultater, f. Eks. Tidsbestemmelserne. Vore Ure vilde gaa helt ad Pommern til, dersom vi ikke fik dem kontrolleret ved Sammenligning med Tidssignalerne fra Observatorierne. Og hvilken Sømand vilde kunne finde Vej paa Havet og bestemme, hvor han befandt sig, hvis han ikke havde lært tilstrækkeligt Astronomi til at kunne tage Solhøjden? Han vilde ogsaa komme i en slem Knibe, naar han skulde søge Havn f. Eks. paa Atlanterhavskysterne, hvor der er kraftigt Tidevande, hvis han ikke kunde finde de nøjagtigt udregnede Tidspunkter for Ebbe og Flod i sin astronomiske Almanak. Og at Studiet af Himmellegerne kan lære os en hel Del om vor egen

Jord, ser man f. Eks. af, at man allerede i 1688 fandt, at der paa Solen fandtes et Stof, som man kaldte Helium (efter det græske Navn for Solen: helios), men først næsten 300 Aar efter, i 1895, konstateredes det, at dette Stof ogsaa fandtes paa Jorden, ja endog i vor Atmosfære, omend i meget ringe Mængde. Helium har senere fundet forskellig Anvendelse, saasom til Fyldning af Luftballoner og Luftskibe i Stedet for Brint.

En og anden er maaske blevet skræmmet af de meget store Tal, Astronomerne manøvrerer med, men selv om Tallene nødvendigvis er store, behøver de slet ikke at være tørre. Hør her f. Eks., hvad en engelsk Astronom har moret sig med at regne ud. Det handler om Jorden, ganske vist, men Jorden er jo ogsaa et Himmellegeme. Hvis vi tænker os, at Jordens Historie, siden den blev født, skulde skrives i en Bog, hvor hver Side skulde handle om, hvad der er sket i Løbet af 5 Millioner Aar, er der allerede nu skrevet 4—500 Sider, saa gammel er Jorden. Beskrivelsen af den Tid, som er gaaet, siden Mennesket først begyndte sin Eksistens, fylder heraf ikke mere end de sidste 8 — otte — Linier, og saafremt hele den kristne Tid ikke skal faa mere Plads, end der med Rette tilkommer

den, kan der paa den ikke ofres mere end eet eneste Bogstav! Hvor mange tykke Bind der endnu skal skrives, førend Forholdene paa Jorden har forandret sig saa meget, at Mennesket ikke længere kan eksistere, er det naturligvis ikke muligt at sige noget om, det ligger skjult i Fremtiden, saa det behøver vi heldigvis ikke at spekulere over, og vi lever jo heller ikke selv til den Tid, men de nyeste Resultater af astronomisk Forskning viser, at der rimeligvis kan skrives maaske 500 Bind, førend det bliver umuligt for Menneskene at leve paa Jorden, f. Eks. som en Følge af Solens gradvise Afkøling.

Som I ser, er det store Tal, man regner med. Hvis det kan interessere jer, skal vi tage sammen paa en Rejse ud i Verdensrummet en anden Gang for at se, hvad vi dér kan opleve. Da Afstandene er saa uhyre store, maa vi bruge et hurtigt Befordringsmiddel, meget hurtigere end de hurtigste Raket-Flyvemaskiner. Disse flyver højst 900—1000 km i Timen, og det forslaar ikke for os. Vi maa op paa Lysets Hastighed, 300.000 km i Sekundet, d. v. s. flere Gange rundt om Jorden, medens et Lommeur tikker to to Gange. Og vi rejser billigt, der skal ingen Billet købes, naar man rejser paa Tankens Vinger. Onkel J.

POSTBOX



Staaende Samtale mellem Postboxfromse og Redaktøren.

Fromse: Goddag, A. H.! Faar vi dog ikke snart et Spejderblad?

Red.: Goddag, Fromse, jo det haaber jeg da. Manuskriptet er som sædvanlig sendt herfra den 15.

Fromse: Hvorfor stod der ikke noget om min Box i forrige Blad?

Red.: Fordi der er Papirmangel, og det kniber meget for os at presse Stoffet sammen paa de 12 smaa Sider, der er os beskaaret.

Fromse: Staar der saa noget om mig i næste Blad?

Red.: (tier beskæmmet. Bliver glørd ud i Øreflipperne, vrider Fingrene om Bæltespændet og snor Tærerne i Vaande).

Fromse (i stigende Ophidselse): Aah, hvor er jeg vis paa, at der ikke staar noget om mig!

Red. (tryglende): Fromse, du ved ...

Fromse: Nej, jeg har forstaaet det, der staar ikke noget om Boxen, og det er, fordi du underkender det internationale Arbejde!

Red.: Fromse, jeg forsikrer dig ...

Fromse: Nej, du er meget sød. Men du forstaar det ikke. Du har ikke i tyve Aar rejst igennem ti Lande, du har ikke danset Springdans med en norsk Spejder i en Kupé ned gennem Europa, du har ikke sovet i en Hundekupé paa Gulvet i din Sovepose med en Spytbakke under Hovedet. Derfor har du ingen international Samfølelse.

Red.: Fromse, vær nu ikke saa bitter og dømmende. Jeg lover dig en hel Spalte af den allerstørste og flotteste Slags, hvis du vil skrive snart.

Fromse: Jeg forstaar ikke, at du ikke kan bruge det, jeg skrev sidst, det var baade langt og godt? —

Nu bliver Redaktøren igen urolig, ser ud af Vinduet og paa sit Ur og mener noget ubestemt om, at Vejret maaske vil bedre sig ved Femtiden i Morgen. For Sandheden er, at Redaktøren ikke kan læse, hvad Fromse skriver, og Postboxfromse har sagt, at alle virkelig intelligente Mennesker kan læse hendes Skrift, — og derfor er det et pinligt Emne, som Redaktøren helst forlader. Men inden længe sidder hun og Fromse med hinanden aandeligt set om Halsen, for i Virkeligheden er de aldeles enige om, at nu, hvor Grænserne lidt efter lidt er ved at aabnes, skulde Postboxen gerne snart sprænges af Utaalmodighed og Korrespondanceønsker. Begge ved de, at mangt et godt Venskab er opstaaet paa Grundlag af Breve, af de gode Breve, hvor man ikke er bange for at give af sit eget og for at interessere sig for andre Veje.

Se derfor til, at I snart faar skrevet til Postboxfromse om jeres Ønsker. Hun er god til at vejlede jer, og hun skal nok vide at skaffe jer de helt rigtige Forbindelser.

Red.

4 svenske Pigespejdere, 14—16—17—19 Aar, ønsker Brevveksling med danske Kammerater.

Og saa er der aabent for England igen, bare skriv til mig. Norge har jeg ogsaa skrevet til samt til Schweiz og Amerika.

Fromse.

SVENSKA PIGESPEJDERE UNDER KRIGEN.

Pigespejdernes redaktör har skrivit och bett att få veta litet om vad de svenska flickscouterna haft för sig under krigsåren. Ja, vad skall man egentligen berätta. Inte kan det bli några spännande äventyr eller djärva och modiga bragder, som kanske många av våra nordiska scoutkamrater fått uppleva, knappast heller om slitsam tjänst på sjukhus och evakueringsorter. Nej, det vi har att berätta handlar mest om att försöka leva vidare i vardagslunket så mycket som möjligt, att passa på alla tillfällen att kunna vara till nytta och hjälp i den vanliga omgivningen.

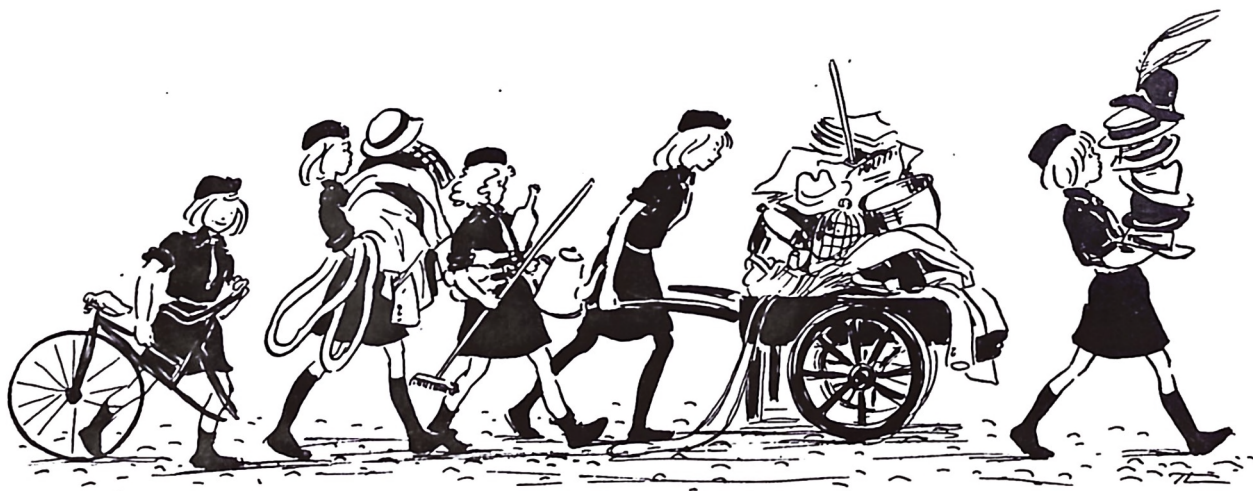
På grund av att Sverige är så långsträckt, är livet ganska olika i norr och söder och därför har beredskapsplikterna för de svenska flickscouterna varit ganska olika, beroende på var de bott.

De, som bo i Norrland har ofta fått ta hand om alla finska barn och andra flyktingar, som i stort antal vistats i Sverige under kriget. Endast mycket få kunde åka den närmaste vägen med båt över Bottniska viken, de flesta kom med tåg genom Haparanda vid svensk-finska gränsen. När vinterkriget slutade, för många hem, för att sedan åter komma tillbaka när kriget började igen. Då fick även Stockholms-scouterna hjälpa till och fara med tågen upp till gränsen. Det var ju ganska spännande att koka soppa i ett skakande tågkök till flere hundra finska barn eller att sköta om minsta passageraren, som knapp var ett halvt år gammal men ändå reste alldeles ensam.

På de flesta platser i Sverige har flickscouternas beredskapsinsats under vintrarna många gånger bestått i att hjälpa till vid olika slag av insamlingar. Ja, vad har inte samlats under dessa år! Glas, gummi, kläder och husgeråd, järnskrot och kapsyler och mycket annat. Många flickscouter, särskilt i städerna, har tjänstgjort inom olika grenar av luftskyddet, särskilt som ordonnanser och telefonistinder i centralerna och som hemskyddssamariter och

hemskyddsordonnanser. Det var många gånger ensformiga och långa övnings- och tjänstgöringstimmar och alltid kom order om inkallelse till tjänst när något roligt var i sikte. Men det var deras sätt att göra vad de kunde för sitt land och det måste göras. Programmen på kårövningsgarna har under krigsåren mycket ofta haft med sjukvård att göra, mycket ofta har rapportföring tränats och mera strapatsrika utfärder företagits. Ett år utlyste Sveriges Flickors Scoutförbund en tävling om en uppsättning kläder till barn till utkallade beredskapsmän. Då syddes det på kårmötena runt hela Sverige! Ett annat år utlyste SFS en leksakstävling, där de finaste leksakerna såldes och de övriga jämte pengar skänktes till Europas barn. Det var roliga och välgjorda leksaker i mängder, som kom in för bedömning, tävlingsjuryn hade ett drygt arbete, de måste ju noga pröva och undersöka allting och kände sig precis som barn på nytt. År 1943 fyllde Sveriges Flickors Scoutförbund trettio år och då anordnades en stor jubileumstävling med flera olika grenar, men den här gången gällde det scoutkunskaper. Den tävlingen var alla ledare särskilt glada för, ty de tyckte att själva scoutarbetet liksom kommit i skymundan under dessa år av beredskapsarbete. Ledarna fick också allt mindre tid över för sitt kårarbete, sedan de, både i egenskap av scoutledare och inom olika beredskapsorganisationer mer och mer måste ägna sin tid åt de uppgifter, som väntade dem om kriget skulle komma. De måste, utom sin vanliga dagliga gärning, ständigt vara i beredskap, hålla sina egna kunskaper vid makt, utbilda andra, göra expeditionstjänst.

De två sista åren har förbundet ordnat stora penninginsamlingar, den första i samråd med föreningen Rädda Barnen. Flickorna avstod från att köpa godsaker och gå på bio, och när de lämnade sine sparade slantar fick de kvitton, som såg ut som en biobiljett, resp. en chokladkaka, där det stod: „Jag avstår med glädje en 1-kronas



biobiljett till förmån för SFS:s efterkrigsinsamling till förmån för scouter i andra länder.“ Mer än 43.000 kronor har de svenska flickscouterna samlat in på detta sätt.

Anordnandet av fester och basarer till förmån för olika slag av hjälpverksamhet har också ofta stått på kårernas och patrullernas program under dessa krigsår.

På somrarna har kårer och distrikt över hela Sverige ägnat sig åt jordbruksarbete och luftbevakning. Många luftbevakningsstationer längs den långa svenska landgränsen var bemannade med flickscouter, som kände igen utländska flygplan, kunde skjuta med gevär och excersera. Och ute på åkrar och ängar, i stall och ladugårdar arbetade andra flickscouter tillsammans med traktens befolkning på att säkra Sveriges vinterbehov av jordbruks-

produkter. Jordbrukslägren har varit roliga och nyttiga, men nog gläder vi oss åt att det nu åter är möjligt att ordna riktiga scoutläger, där scoutövningar och instruktioner kan stå på det dagliga programmet. Scoutbarn växer fort, och det är nu ganska stora flickor, som aldrig varit på ett riktigt scoutläger. Så väntar vi oss också en riktig scoutsommar.

Och nästa sommar hoppas vi, att riktigt många danska flickscouter får komma och hälsa på oss, vi längtar så att få träffa er. Om ni inte skyndar er att komma, kan det hända — att vi kommer och hälsar på er!

Puckie

(Treklovrens Redaktör).

Og hvordan klarede vore norske Kammerater sig?

Med første Hold norske Børn kommer pludselig en gammel Kending, Vicespejderchef i norsk KFUK, herved. Frøken Anna Kathrine Bredvei er her kun i faa Dage, men det lykkes os at faa hende til at ofre en Aften paa os i Spejderhuset. Det er en lun Sommeraften, og de fleste af Førerne er paa Landet, men nogle er lige vendt hjem fra Lejre, og en 10—11 gamle Førere (et daarligt Sangerhold, præget af Uniformsnød og Strømpemangel) samles videbegærligt om den norske Vicespejderchef, der beredvilligt fortæller, om hvordan Pigespejderne klarede sig i Norge i de onde Aar.

„Vi havde det nu ikke værst hos os i Larvik,“ beretter Frøken Bredvei, efter at Middagen er fortæret, og vi er samlet i Pejsestuen, „for Larvik er kun en lille By, og den har et stort Opland. Mange af de Ting, vi ikke maatte faa, skaffede vi os hos Bønderne i Omegnen, og de var mageløse, naar det gjaldt om at narre Tyskerne. Hos Bønderne kunde vi have Held til at faa Mælk, Fløde, Hvedemel (alt Brød blev bagt af Rug og Havre) og lidt Frugt, som vi ellers ikke havde Lov at købe. Men tidt var der Kontrol paa Vejene, Bagagen blev undersøgt, og i bedste Fald blev Varerne taget fra os; sommetider vankede der Bøder, men værst var det, naar vi blev tvunget til at opgive de Gaarde, hvor vi var blevet forsynede. Mens man i Danmark maatte „gaa under Jorden“, gik man i Norge „i Fjeldene“, og mange var de gode Normænd, der efterhaanden maatte leve i Skovene. En Mand af mit Bekendtskab havde et godt Arbejde med at forsyne en illegal Gruppe i Skovene med Fødevarer. Men en Dag, da han var undervejs, skred Vognen og faldt i Grøften. Han maatte saa gaa til Fods op til Hytten, hvor Modstandsgruppen holdt til, for at faa Hjælp. Da han kom derop, havde imidlertid Gestapo været der, og en Patrulje sad og ventede paa de Forsyninger, som de vidste kom regelmæssigt. Men han tog Situationen fuldstændig roligt, selv om Hjertet jo nok har slaaet lidt haardt imod Sidebenene, og sagde til Gestapofolkene, at han var gaaet vild, og om de ikke kunde være venlige at sige ham, hvor han skulde finde Vejen igen. Saa mærkeligt det lyder, anede de ikke Uraad, men gav ham de ønskede Oplysninger, hvorpaa

han gik en vældig Omvej gennem Højmoser og Sne til midt op paa Livet for at finde nogle Bønder, der kunde hjælpe ham at bjerge Varerne — og da Gestapo senere med uforrettet Sag gik ned fra Fjeldet, fandt de kun den tomme Bil, der laa væltet i Grøften.

Men det var Pigespejderne, I vilde høre om.

Da det anede os, at Korpsene vilde blive opløst, fik vi meget travlt med at faa vore Penge af Vejen. Ved alle mulige mærkelige Transaktioner lykkedes det os at lade alle indkomne Penge flyde ubemærket bort, saaledes at vi, da Oplosningens Dag kom, kunde aflevere en Kasse med — 3 Kroner! Spejderkorpsene blev opløst med den Motivering, at de var politiske. Alt Materiel og alle Uniformer skulde afleveres. Naturligvis haandhævedes denne Bestemmelse ikke alle Steder lige strengt, men i Oslo fik f. Eks. alle Spejdere af alle Farver og Slags Besked om, at alt skulde afleveres i en bestemt Sal paa en bestemt Dag. Paa samme Klokkeslet stævnedes alle Spejderne derhen med deres Standere, Faner, Materiel, Trommer (altsaa hvad de havde ment ikke at kunne stikke stille til Side). Der var kun et Par Quislinger til at tage imod, og Spejderne opdagede hurtigt, at naar de kom ind ad den ene Dør og afleverede Effekterne, kunde de let, idet de gled ud af den anden, tage lidt Materiel med sig igen, og nogle gik bedre forsynede derfra, end de kom! Mange Spejdere havde gravet deres Uniformsgenstande ned i Blikæsker. Og ganske kort efter Kapitulationen ringede en Tekstilfabrikant, at han havde lidt Uniformer liggende, — det viste sig, at han havde haft Held til at gemme ikke mindre end 5 Tons Spejderbluser, der efter Afleveringen var sendt til hans Fabrik til Optrevling og Nyvævning. En anden glædelig Overraskelse fik vi i Dagene lige efter Befrielsen, idet en anden Fabrikant, der havde en Papirmølle, ringede, at han havde faaet en Bunke Papir, der skulde i Papirmøllen, men som han havde gemt, fordi han tænkte, at det havde Interesse, — og frem sendte han flere Automobiles med Tryksager, Protokoller, Kartoteker o. s. v., naturligvis var det der ikke alt sammen, men hvor maatte vi ikke være taknemmelige, at vore Sager var havnet hos en saa betænkssom Mand.

Allerede den 11. Maj havde vi vort første Landsstyremøde, og det første, vi besluttede, var at holde en Festgudstjeneste for alle Korpserne i en af Oslos største Kirker — og tænk jer vor glædelige Overraskelse, da Kirken var fyldt af — Spejdere i Uniformer og med Standere og Faner! Ved Landsstyremødet besluttedes det, at vi nu alligevel skulde fejre vort 25 Aars Jubilæum den 22. September, saaledes som vi saa gerne vilde det.

Og saa vil I naturligvis gerne vide, hvordan man kan leve Spejderliv under de Vilkaar? Ja, det gik egentlig ganske snildt. Korpserne var jo opløst, men selve KFUK-Foreningen bestod, og den gik vi ind under, og „Symoder“ maatte vi gerne holde, og det kan I tro, vi gjorde! Vi syede bare ikke saa meget, men trænede paa ganske almindelig Vis. Regulære Sommerlejre var vi ogsaa i, de hed bare ogsaa noget andet, men vi trænede ligesaavel, som I andre med Prøver og Duelighedstegn. I *Margrethe Parm*, som I ogsaa kender hernede, havde Norsk Spejderpikforbund en Rejsesekretær i bogstavelig Forstand. Frøken Parm rejste rundt officielt som en Slags Husholdningskonsulent, hvilket var tilladt, men alle vegne besøgte hun Troppene og opmuntrede dem og gav dem gode Raad og Hjælp til deres Arbejde.

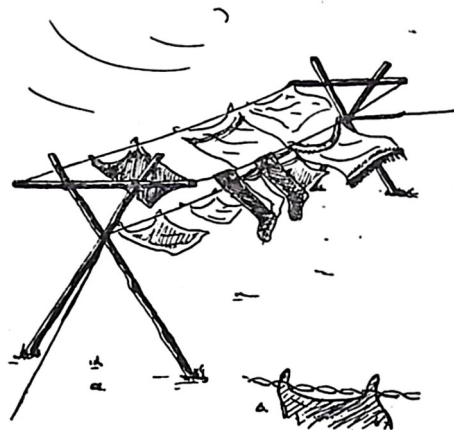
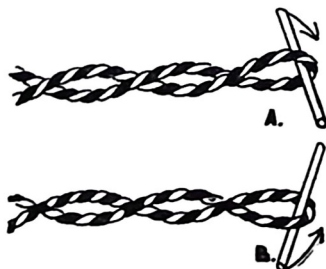
Det gik slemt ud over Lokaler og Hytter, der ligesom i Danmark kendtes tjenlige til „andet Formaal“, ikke mindst Larvikspejdernes dejlige Hytte er det gaaet slemt ud over, Køjerne er brudt ned og brændt og Materiellet ødelagt, Servicet slaaet i Stykker. Men vi fik nu snart vor Hytte bragt i Stand igen. Men Flagstangen har vi taget ned for at erstatte den med en anden, vi syntes den var besudlet ved at bære andre Flag, den var blevet saa sært raadden af det. Men vi skal snart vide at skaffe os en ny.“

Til sidst, mens vi drikker The, og Tusmørket sænker sig uden for Spejderhusets store Vinduer, taler Anna Kathrine Bredvei stille om de onde Aar, der bandt Norge og Danmark sammen paa en egen Maade, hun, som selv underviser paa Skolen i det daglige, kender de norske Børns Taknemmelighed over den Suppe, de fik serveret nogenlunde dagligt af Gryn indsamlet i Danmark. Og jeg tror, at vi alle føler, at vi ofrede for lidt, og at der er saa meget, der ligger for og venter.

A. H.

Papirsejlgarn.

Naar der skal laves et Lejrarbejde, hvor der skal anvendes Besnøring, kan det være vanskeligt at faa det solidt nok med Papirsejlgarn. Men er Sejlgarnet blot nogenlunde solidt, kan I bruge et lille Trick, der nok skal hjælpe: *Naar Besnøringen er færdig, smøres den et Par Gange over med Vandglas.* Det er det hele. Vandglassen forhindrer Fugtighed i at skørne Papiret. (Altsaa, en Flaske Vandglas med i næste Lejr.)



Du kan ogsaa lave ovenstaaende Tørrestativ med Papirsejlgarn, selv om du ikke kan anvende Vandglas paa selve Tørresnoren.

Tørresnoren er en dobbelt Snor, der er tvundet ret kraftigt sammen af 2 Stykker Papirsejlgarn. Den er saa kraftigt tvundet, at de Stykker, der skal hænges til Torre, kan sættes fast i Snoningerne (b).

De anvendte Snore skal blot være ret kraftige, og saa skal de være snoet den rigtige Vej. Se paa Tegningerne A og B. Snoren er den samme, den er begge Steder højresnoet. (Man tænker sig, at Snoningerne er en Vindeltrappe, man spadserede op ad. Man faar da højre Side ind mod Trappens Centrum.) Til Tørresnoren af dette Papirsejlgarn snoes da ogsaa til højre, som ved A. Da strammes samtidig Snoningerne i Papirsejlgarnet, og det bliver fastere og stærkere.

Drejes der derimod til venstre, som ved B, drejer man samtidig Snoningerne i Sejlgarnet lidt op og gør det løsere = svagere og mere modtageligt for Fugtighed.

Vips.



Gudhjemsspejderne fortæller:

Den 18. Juni var en Festdag for os Bornholmer-Spejdere. Vi begyndte Dagen med at hejse vort Flag. Deres kongelige Højheder Kronprins Frederik og Kronprinsesse Ingrid skulde gæste vor Ø. Vi Spejdere glædede os særlig meget, fordi vi skulde til Parade for Kronprinsparret. Hele vor lille Trop samt 8 smaa Blaamejser stillede til Parade paa Gudhjem Havn om Eftermiddagen Kl. 14¹⁵.

Præcis en Time senere ankom vore kongelige Gæster. — Det var svært, navnlig for Blaamejserne at staa stille, da Kronprinsparret steg ud af Bilen; vi vilde helst have



stormet frem for at trykke dem i Haanden; men vi blev staaende rolige, spændte og glade. Kronprinsesse Ingrid fik hurtigt Øje paa os, kom hen til os og talte med Bitten (Tropsassistent) og mig, spurgte bl. a., om vi skulde i Sommerlejr, hvortil vi glade kunde svare, at vi skulde baade paa Divisionslejr i „Fjeldstauen“ og paa en 8-Dages Føretur til Sjælland. Vi fik hver et kongeligt Haandtryk og en venlig Hilsen til vor Tropsfører Gunver, der desværre var blevet syg. To af Spejderne, Thora og Bibbi, overrakte vor Protektrice en Buket blaa-gule Blomster, — ogsaa de fik naturligvis hver et Haandtryk. Kronprinsessen gik derefter smilende hen til Lotterne, der stod ved Siden af os. — Denne Dag vil vi aldrig glemme!

Lise Koefoed.

Med 1. Lyngby paa Lejr.

Vi skal ud at nyde Sol og Væde i vor Lejr — i vor Kammeratskabslejr.

Ja, egentlig stod der i I. Lyngby's Lejrsang Anno 1945, at vi skulde nyde Sol og Sommer, men det blev hurtigt lavet om til Væde, for sjældent har det regnet saa indertligt og meget i en Lejr, men samme Erfaring har sikkert mange Troppe i Danmarks Land gjort i Slutningen af Juni og Begyndelsen af Juli Maaned. — Det regnede ikke den Dag, vi kom til Lejren, og den Dag, vi skulde hjem, og det var vi meget taknemmelige for, desuden gav „Indenteltsopholdet“ virkelig rig Anledning til at uddybe Kammeratskabet.

Lejrpladsen var den bedst tænkelige, idyllisk beliggende ved Smaalandskysten i Udkanten af en Skov, og Grunden kunde tage alle Millimeterne af Regn uden at vi skulde svømme.

Det var spændende, da de tre Grupper, Spejderne var delt i, skulde afsløre deres Navne, Motto og Sang — i Tidens Tegn blev det „R.A.F.“ (Rekrutternes Arbejds Forening), „Partisanerne“ og „Musketererne“. Førerne havde lavet deres Gruppe til L.A.F. med stor Gættekonkurrence om Betydningen. Man gættede paa Lille Anes Forening, til Ære for vor afholdte Lejrlæge, Dr. Ane Madsen, og mange andre Ting, og saa var Resultatet saa enkel som „Ledelsen af Falsterlejren“.

Der var gode Dage med flere Timers Solskin, der var

Idrætsdag med Langboldturnering, hvor Dr. Ane blev Dagens Helt ved at bevæge sig i Løb tre Skridt frem og tre tilbage, hver Gang Holdet skulde være ude eller inde.

Der var den helt store Dag, hvor hele Troppen med fuld Musik, vajende Faner og blafrende Standere marcherede til Byen for at invitere til Lejrbaal om Aftenen. Vi begyndte i Præstegaarden, hvor vi samtidig spurgte, om vi maatte se Kirken, som vi vidste var over 700 Aar gammel. Det formede sig meget stemningsfuldt, Fanerne blev ført ind, og efter at have sunget en Salme fortalte Hr. Pastor Esbjørn os om Kirkens Historie og Oprindelse. Med Kongernes Konge og Fadervor sluttede det fredfyldte Intermezzo.

Vi gik videre til Skolelæreren, Mejeriet, Bageren (Kager med rigtigt Flødeskum), og hos den omsorgsfulde Brugsmand sluttede vi.

Om Aftenen valfartede de fleste af Byens Indbyggere til Lejrbaalet, hvor Gæsterne ivrigt deltog i Sangene, der vekslede med Spejdernes Underholdning.

Der var Patruljens „Bedste Dag“ ogsaa kaldet Førernes Fridag, hvor vi alle maatte gøre næsten, hvad vi vilde. Der var Nybyggerdag med primitiv Madlavning om Formiddagen og gruppevis Hyttebygning om Eftermiddagen. Hytterne skulde indenfor bestemt Tid findes af Tropsføreren efter modtaget Kortskitse. De to første blev let fundet, men da vi skulde finde den tredje Gruppe, vilde den ellers saa kloge Tropsfører skyde Genvej, i Stedet for at gaa tilbage til Lejrpladsen og derfra følge den iøvrigt udmærkede Kortskitse. Resultatet var ikke saa godt, — efter en Times Vaden gennem Grofter eller i Brændenælder til Livet, medens Himmelen og Jord stod i eet, havnede vi i den forkerte Ende af Skoven. Om igen. Hytten skulde findes til Tiden, og den blev fundet, 3 Min. inden Tiden var udløbet. Til Gengæld blev vi udnævnt til Æresmedlemmer af Stammen.

Ja, der var gode og spændende Dage, men der var ogsaa spændende Nætter, hvor Drengespejdere under Udfoldelse af stort personligt „Mod“ væltede samtlige Telte over sovende Spejdere (der var ingen Nattevagt), Spædbørn og Syge. (Var det for meget, at vi den næste Aften til Lejrbaal modtog „Heltene“ høfligt, men køligt?) Der var ydermere kommet flere Rifter i laante Telte, Rifter, som Dr. Ane ikke kunde kurere ved at puste paa dem, hvilket var et af hendes bedste og mest anvendte Midler.

Det var en begivenhedsrig Lejr, — det var en vaad Lejr, — men det var til Gengæld ogsaa en virkelig god Lejr, I. Lyngby havde.

En Gæst.

Odensetroppens Majfest.

Tirsdag d. 8. Maj mødtes samtlige Odensetroppe til Majfest paa Engen ved Fruens Bøge.

Jeg er sikker paa, at Festen vilde have været dejlig under alle Omstændigheder, selv om der ikke var sket noget, som gjorde den endnu bedre! Dette noget var det, at Tyskerne faa Dage for havde kapitulert. Dette sammen med den festligt smykkede Majstang bidrog til en Stemning, der lidt efter lidt kom ud over det almindelige.

Majstangen var ganske dækket af Blomster og Grønt,

(Forts. paa sidste Side)

Akelapatruljens Bedrifter.

Patruljehunden Trollerolle.

Der kommer et Øjeblik i enhver ordentlig Patruljes Liv, hvor den maa vise, hvor meget den holder af Dyr, hvorfor den anskaffer sig et Patruljedyr. Vi havde talt om denne Sag. Vera Vips, der nu altid skulde være saa original, havde sat sig for, at vi skulde prøve med en Skildpadde, fordi det var saadan et nemt Dyr at transportere med sig overalt, og fordi det var saadan et musikalsk Dyr, der nok vilde være glad, naar vi sang „Jim og jeg var Venner alle Dage“, og saa fordi hun havde læst i et dyrevenligt Blad, at Skildpadden var saadant et taknemmeligt Dyr. Altsaa købte jeg paa en Kobenhavneretur en Skildpadde til 3,50 Kr. og fik den udleveret i en ganske almindelig Papirskagepose. Den var grønspættet og skulde have mange Salatblade. Det fik den ogsaa, men den viste ikke sin Taknemmelighed, for den spiste det ikke engang. Musikalsk var den heller ikke, for den trak sig fornærmet ind i sit Skjold, naar vi begyndte at synge. Vi havde den med i en Sommerlejr og tøjrede den i en lang Snor, men ogsaa her var den utaknemmelig, for en Morgen var den væk, og vi saa den aldrig mere. De to smaa snoftede lidt over det, og Vera Vips gjorde det ikke bedre ved at henfalde i Betragtninger over Skildpadders Sjæleliv og Trængsler og Udvé i Fangenskab, og da det hele var ved at ende i Bedrovelighed og for meget Sjæleliv, bestemte Korporalen og jeg, at nu skulde vi have et rigtigt Dyr, — vi skulde have en Hund.

Hunden hed Trolld, i Kælenskab kaldet Trollerolle. Der var nogen, der sagde, at det var en Skyterrier, men da saadanne ikke dengang var opfundet endnu, tror jeg, det var en Tilsnigelse. Men ihvertfald var det saadan en uldhaaret, askegraa lille Satan med langt Skæg ned i Øjnene og ned over Tærne. Ingen skulde have troet, at der i saa lavt et Dyr kunde være en saa vældig Stemme! Naar vi havde den med os, og en rigtig Patruljehund har man selvsagt altid med sig, gøede den, saa Køerne styrtede rundt paa Markerne i deres Tøjr med Halen lodret af Skræk lige op i Vejret, Hestene paa Vejen indgød den en saadan Skræk, som ikke kunde have været større, var en virkelig Trolld dukket op af Landevejsgruset!

Trollerolle var meget ung, da vi havde ham med for første Gang. Paa den Tid boede han hos mig. Jeg syntes selv, jeg opdrog ham med stor Strenghed, som sig bør, naar man har med en Hvalp at gøre, men ikke desto meget mindre var alle Havens Bede opkradsede, at se til som Nutidens Bombekrattere, alle Husets Maatter var ruskede og gnavede, og Kokustotter fra den slagne Fjende laa spredt i alle Stuer; og saa var der noget med nogle nyligt importerede og plantede Enebærbuske, der af smaa bedske Hundesjatter var ved at gulne og visne saa sært. Min Far var begyndt at tale om, at Trolld teede sig værre end en Trolld, ja, at han var værre end det store Dyr i Aabenbaringen, og at nu maatte det Hundeuvæsen snart holde op. Og i Morgen skulde Trollerolle, hvis han lavede flere Ulykker flyttes hen til Korporalen, som glædede sig vildt. Men altsaa denne Patruljetur gik til en

lille Eng bag nogle Haver, hvor vi havde et lille Fristed. Vi plejede her at træne med forskelligt — paa de Tider tror jeg, det var med Signalering. Mens alle var bedst optaget med at svinge med smaa Flag fra den ene Side af Engen til den anden, var Trollerolle pludselig forsvundet; dog inden vi var naaet at blive rigtig bekymrede, kom han farende ud af et Hul i en Hæk med en



rundpuldte Hat i Munden. Det var saamænd en rigtig god Søndags- og Begravelseshat, som han sejrrikt smed for mine Fødder, og inden jeg rigtig havde fundet ud af, hvad en streng Hundeejer saa stiller op, var Trollerolle væk igen og kom atter tilbage hurtig som en lille Hvirvelvind med en død Rotte, som han smed ned i den rundpuldede! Hans lange Øjentjavser dirrede af Fryd og Jagtglæde, Halestumpen logrede og hele den lille Person var een bævrende Lyksalighed! Man maatte være af Jernbeton omkring Sjælerødderne, om man nænnede at skælde saadan en lille stolt Hund ud! Altsaa roste vi og klappede vor lille tjavsede Ven — og forlod stille Hatten og Rotten — og Engen for at søge nye Græsgange.

Efter den Tid flyttede Trollerolle hen hos Korporalens Familie. Der var noget der med nogle røde Kurvemøbler, der blev behandlet som Maatterne hjemme. Trollerolle laa og lurede ind under en Sofa, og netop som den røde Kurvestol intetanende stod og tænkte paa den Gang, hvor den var bragt om Bord i det solbeskinne Mandaley af en Skibskaptajn, for den lille Løve ud fra sit Sofaskjul og bed sig fast i de røde Ben under megen og uheldsvarslenende Knurren. Der var ogsaa noget med en Skinke, som forsvandt saa fuldstændigt, at kun en tilsyneladende uslukkelig Tørst og et senere kvitteret Stykke Sejlgarn robede Synderen.



En Overgang havde Trolld det dejligt hos Vera Vips (hvis Forældre var bortrejste). Han blev smækfed i den Tid, fordi han skulde sidde med ved Veras ensomme Bord med en Hagesmæk om Halsen og gnaske Koteletter og Flodeskumskager, som den forelskede midlertidige Ejerinde købte for sine Lommepege. Han kunde ikke lide, at han skulde have Sløjfer paa, der passede i Farve

til Veras Kjoler, og han kunde heller ikke lide, naar hun kaldte ham „Vapsemænd“ og „Dejlighed“ og „Basseven“, naar de andre Hunde hørte paa det, men han laa dejligt og blødt i hendes Seng, indtil han en skønne Dag løb væk og paa Sjøv i den anden Ende af Byen, hvor han sloges drabeligt og gævt med en halv Snes andre Hunde om en Pekingeserdames Gunst, og hvorfra han kom hjem med et flænget Øre og i det hele taget noget afrakket.

Da Veras Forældre kom hjem, viste det sig, at de ikke var saa dyrevenlige, som Vera ellers altid havde tænkt sig, og under Graad og Tænders Gnidsel blev Trolld overantvortet Divi og hendes Familie, og her haabede vi, at vor lille Ven skulde kunne faa et blivende Sted, for Divis Familie var Garvere, og det var jo da under alle Omstændigheder noget med Dyr.

Det bør siges, at under al Omskifteligheden mødte Trolld troligt til alle Møder og Ture, lod sig beklemme og løfte paa Omgang og sagde frygteligt Vov til alt udenforstaaende og forstyrrede os ikke ret meget. Naar vi kastede med Redningsreb, mente han, det var til hans specielle Fornøjelse, og han sprang rundt glad gøende og bed i Løkkerne og fangede Tampen og hævde det vældig sjovt. Signalering kunde han ikke lide, for det forstod han ikke, men Madlavning holdt han ganske overordentlig meget af. Især Bøf og den Slags.

Naa, Trollerolle var som sagt flyttet hen til Divi, der boede i et smukt gammelt Hus midt i Algade med morsomt buede Vinduer. Ovenpaa boede der et lille ældre Ægtepar af ubestemmelig Oprindelse. Nu ved jeg ikke, om Trolld ikke har kunnet lide Maatterne i Garverhuset eller om Møblementet var ham imod, ihvertfald havde han altid meget travlt med at snuse op ad Trappen efter de gamle Mennesker, som imidlertid var meget bange for „smaa vilde Hunde“, og altid lukkede meget omhyggeligt efter sig.



Men en Dag maatte de uheldigvis have glemt det, for da jeg kom hen for at hente Divi til Møde, var Huset i vild Opstandelse, og de smaa buede Ruder ud mod Gaden glødede af Indignation. Trolld var væk, men oppe paa første Sal gik Divi frem og tilbage paa Gulvet med den gamle Dame og trøstede hende. Den lille gamle Dame storgæd, og paa en Stol sad den lille gamle Mand med en sønderrevet Damehat i Haanden og mumlede: „At dette skulde ske os gamle Mennesker!“ Ja, det med Hat-ten var nu det ringeste! Alle Puder var flaaet og Indholdet, hvad enten det var Dun eller Kapok, flød over hele Gulvet og rejste sig i smaa Skyer i Trækken. Om

det saa var en Naalepude var den flaaet, saa Savsmuldet laa hen ad Bordet. En meget fin og forfærdelig Urtepotte med Krims og Krams og Guld og Ting og Sager var faldet ned og gaaet i mangfoldige Smaastykker, Jorden og den knækkede Palme blandede sig med Dun, Kapok og Savsmuld. Fra Køkkenet var forsvundet en Spegepølse, og en Steg var der øjensynligt blevet smagt lidt paa, men den var uvist af hvilken Grund blevet vraget.

Naturligvis maatte Patruljen i Arbejde, og det værste fik vi jo ogsaa nok fjernet, men ingen kunde jo tilvejebringe en Palme saa smuk som den knækkede, og ingen kunde sy saadanne Puder som dem, Trolld i sin ubændige Urskovsvrede havde flænget til Døde. Og den Pølse, jeg kom med, var jo slet ikke som den, vor Far plejede at spise. Men værst var det, at den lille gamle Kones Nerver slet ikke kunde falde til Ro, saa der til sidst maatte sendes Bud efter en Læge.

Ja, saadan var den Historie. Og derefter løb Trollerolle bjæffende ud af vor Tilværelse. Vore Forældre slog sig sammen og bestemte noget ganske pludseligt og meget energisk. Og Trolld var væk. Men jeg maa indrømme, at jeg ofte saa langt efter de ildelugtende Hudebunker i Garvergaarden. Var der ikke et meget langtoet, tjavset iblandt?

Jo, det er skam ganske dejligt med Patruljedyr! Har I prøvet?

Akela.

Som Fnuggene fra en Mælkebøtte
sender Bladtrollden sine Hilsener ud
for alle Vinde og ønsker jer alle,
store og smaa, velkomne hjem fra
Sommerens Eventyr og Lejre!
Maatte I have faaet god Grokraft
til Vinterens Virke!



Spejderbogen

er atter udkommet i nyt Oplag

Prøvebog

i ny Udarbejdelse

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø

og der flagrede Baand i Alverdens Farver ned fra den. Masser af smaa Flag var stukket ind i Blomsterkransen. I Odense er vi jo saa heldige, at vi har baade en Spejderchef, en Korpssekretær og en Divisionschef, og de havde alle tre gjort os den Glæde at komme til Stede. Spejderchefen talte om Freden, og vi sang „Kong Kristian“.

Derefter legede og dansede vi omkring Majstangen, og mange Fædrelandssange blev sunget, og til sidst dansede vi Folkedanse. Til sidst talte Løyer, vor Divisionschef, om Norden og sagde, at vi ikke maatte glemme Norge, som paa det Tidspunkt endnu ikke var befriet.

Vi sluttede Aftenen med „Altid frejdig“. Det var en god Oplevelse, og vi vil gentage den næste Aar.

Kvik.

Det danske Pigespejderkorps Adresser

KORPSRAADETS FORMAND

Overlæge P. Guildal, Vesterled 29, Kbhvn. Ø.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Suzanne Lassen, Nyhavn 63, Kbhvn. K.

SPEJDERCHEF

Fru Hanna Holmblad Lund, Korpskontoret, Læssøegade 199, Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

REDAKTION: FRU ANNESOFIE HERMANN, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til: »PIGESPEJDERNE«, Fru Anne Marie Larsen, Vestergade 30, Odense. Postgiro 36302.

EKSPEDITION OG TRYK: FYENS STIFTSBOKTRYKKERI, ODENSE. Afleveret til Postvæsenet den 30. August 1945.

SOUSCHEF

Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, Kbhvn. Ø.

INTERNATIONAL COMMISSIONER

Komtesse Naka Haugwitz, Spejderskolen, Korinth.

PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTOR I KØBENHAVN

Lundsgade 6, Kbhvn. Ø. Telf. Øbro 8383.

Postgiro 40673. Korpsets: 38427.

POSTBOX

Fru Ellen From Petersen, Stationen, Maaløv.

REDAKTION AF FØRERBLADET

Læssøegade 199, Odense. Postgiro 33633. Alle Bidrag til Bladet sendes inden den 25. i Maanedens for at kunne komme med i det først udkommende Blad.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“

Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle Bladbidrag sendes inden den 5. i hver Maaned, hvis de skal naa at komme i Betragtning i det først udkommende Blad.